

regner, at der er $1\frac{1}{2}$ Million Medlemmer i vore Sygekasser, vil det sige, at der nu i dette Lovforslag regnes med et Statstilskud af 6 Kr. 66 Ø. pr. Medlem.

I Samlingen 1923—24 skulde Sygekasseloven have været revideret, og der var allerede den Gang nogen økonomisk Nedgang og vel ogsaa nogen Tanke om at ned-sætte de store Tilskud noget. Det skete ikke. Jeg havde den Gang Ordet paa Venstres Vegne og udtalte da en Tak, fordi Sygekasserne den Gang blev skaanet for den Nedskaering, vi nu mener økonomisk set er nødvendig. Og jeg udtalte da, at jeg fandt, at Sygekasserne var den Institution, man sidst skulde gaa til at nedskære. Sagen er ogsaa den, at vi, hvis vi vil anstille en Sammenligning mellem vore sociale Udgifter og vore Udgifter til Sygekasserne med de tilsvarende Udgifter i de Lande, som det ligger nærmest for os at sammenligne os med — jeg tænker paa Sverige, Norge og England —, alligevel trods den Formindskelse af Tilskuddet, som her er foreslaaet, ogsaa fremtidig paa Sygekasseomraadet vil staa foran de Lande, jeg her har nævnt. De andre Lande, Landene i Mellem- og Sydeuropa, har jo ikke nogen Sociallovgivning, som kan sammenlignes med den, vi har.

Angrebene paa dette Lovforslag og det, som var til Behandling i Gaar, og dem, der har været behandlet tidligere, forekommer mig ikke at være sagligt underbyggede, men at bunde i politisk Agitation. Man har jo med Hensyn til Sygekasserne allerede været ude i god Tid, men ogsaa paa en Maade, som ikke har meget med Sandheden at gøre. Jeg tænker paa, at man for nogen Tid siden læste i „Social-Demokraten“, at nu vilde denne Regering tilvejebringe Indtægts- og Formuegrænser af en saadan Beskaffenhed; at 100 000—150 000 af Medlemmerne vilde blive smidt ud af Sygekasserne. Det er en Paastand, der intet som helst har med Virkeligheden at gøre, og jeg kan i denne Forbindelse føje til, at de Grænser, som nu — efter indhentet Raad fra Rigsdagsudvalget — vil blive fastsat, de er tiltraadt fra alle Sider, ogsaa fra socialdemokratisk. Jeg skal senere omtale disse Grænser noget udførligere for at vise, at saa langt fra at der kan blive Tale om at smide Medlemmer ud af Sygekasserne, vil der efter min Opfattelse med de Grænser, som nu foreslaas, kunne komme adskilligt flere ind i Sygekasserne, end Tilfældet hidtil har været. Det foreliggende Forslag betyder ganske vist et formindsket Statstilskud, men jeg

tror, at hvis vi ved denne Revision gaar frem paa den rette Maade og tager de rette Forholdsregler, idet vi særlig har vort Blik henvendt paa det, jeg vil kalde Misbrugene ved Sygekasseloven, saa vil vi ogsaa kunne opnaa et Resultat, der ikke i synderlig Grad vil komme til at mærkes med Hensyn til det centrale i Sygekasserne.

Der er jo i denne Sag som i saa mange andre Sager to Parter, paa den ene Side staa Sygekasserne, paa den anden Side Befolkningen, der skal betale disse Udgifter. Nu hørte jeg vel i Gaar, at det ærede Medlem Hr. Borgbjerg ikke regnede Talen om dem, der skal betale, det er efter hans Opfattelse kun Storkapitalisterne, dem med Formuer i Millioner og Indtægter i Titusinder. Heroverfor vil jeg dog sige, at ude paa Landet, i de Landsogne f. Eks., hvor jeg er bedst kendt, og som jeg repræsenterer her, der kender vi ikke meget til disse Storkapitalister; derimod kender vi under de nuværende økonomiske Forhold mange Landejendomsbesiddere, ogsaa med større Ejendomme, der faktisk ingen Formue har, og som har grumme smaa Indtægter. Ja, vil man saa maaske sige, men saa kommer de heller ikke til at svare Skat og derigennem svare Tilskud til Sygekasserne. Jo, det gør de, for der er betydelige Udgifter Sygekasserne vedrørende, som er lagt paa den faste Ejendom, ganske uden Hensyn til, om den paagældende ejer noget eller ikke. Jeg tænker her særlig paa to Ting, jeg tænker paa Kørselsspørgsmaalet — Kørselen betales jo af Kommunerne —, og jeg tænker paa vore Sygehuse, hvis Udgifter udredes af Amtskommunerne og i alt væsentligt dækkes gennem de faste Ejendomsskatter. Disse Amtsskatter hviler jo meget tungt paa Kommunerne, og det er store Beløb, der herigennem anvendes til Sygehuse og saaledes ad denne Vej kommer Sygekasserne til gode.

Af Aarsberetningen for 1925 fremgaar det, at de danske Sygekasser i dette Aar har betalt i Sygehusudgifter 4 663 000 Kr. Nu er Forholdet jo det, at Sygekasserne kun betaler 2 Kr. om Dagen pr. Patient paa Sygehuse og paa Righospitalet; for dette sidstes Vedkommende kommer altsaa Udgiftsbeløbet udover de 2 Kr. til at hvile paa Staten, men det væsentligste af Sygekassernes Sygehusudgifter medgaar selvfølgelig til Sygehuse omkring i Landet. Jeg har ikke noget nøjagtigt Tal paa Sygehusesens Driftsudgifter pr. Dag, men jeg skulde ikke tage meget fejl, hvis jeg regner med 8 Kr. pr. Dag pr. Patient. Af